

SASKIA
SARGINSON

BANCA
IUBIRII
NOASTRE

Locul unde a început totul...

TRADUCERE:
ANA-MARIA GONȚEA

CUPRINS

PROLOG - HAMPSTEAD HEATH, 2004..... 7

PARTEA ÎNTÂI

1. CAT, MARTIE 1983.....	13
2. SAM, MARTIE 1983.....	20
3. CAT, MARTIE 1983.....	24
4. SAM, MARTIE 1983.....	27
5. CAT, MARTIE 1983.....	30
6. SAM, MARTIE 1983.....	34
7. CAT, MARTIE 1983.....	43
8. SAM, MARTIE 1983.....	52
9. CAT, MARTIE 1983.....	63
10. SAM, APRILIE 1983.....	72
11. CAT, APRILIE 1983.....	76
12. SAM, APRILIE 1983.....	83
13. CAT, APRILIE 1983.....	88
14. SAM, APRILIE 1983.....	95
15. CAT, APRILIE 1983.....	98
16. SAM, APRILIE 1983.....	104
17. CAT, MAI 1983.....	111
18. SAM, IUNIE 1983.....	114
19. CAT, IUNIE 1983.....	119
20. SAM, IUNIE 1983.....	123

PARTEA A DOUA

21. CAT, FEBRUARIE 1984	133
22. SAM, FEBRUARIE 1984	141
23. CAT, AUGUST 1985	145
24. SAM, AUGUST 1985	156
25. CAT, OCTOMBRIE 1985.....	169
26. SAM, OCTOMBRIE 1985.....	177
27. CAT, FEBRUARIE 1986	184
28. SAM, IUNIE 1986	191
29. CAT, IULIE 1987	197

PARTEA A TREIA

30. SAM, MARTIE 1988	209
31. CAT, IUNIE 1988	215
32. SAM, DECEMBRIE 1989.....	221
33. CAT, IANUARIE 1990	228
34. SAM, MARTIE 1990	234
35. CAT, AUGUST 1990	244
36. SAM, AUGUST 1990	254
37. CAT, OCTOMBRIE 1990.....	260
38. SAM, OCTOMBRIE 1990.....	271
39. CAT, OCTOMBRIE 1990.....	276

PARTEA A PATRA

40. SAM, APRILIE 1991	289
41. CAT, MAI 1991	293
42. SAM, IANUARIE 1993	300
43. CAT, IANUARIE 1993	305
44. SAM, SEPTEMBRIE 1994.....	313

45. CAT, SEPTEMBRIE 1994.....	318
46. SAM, SEPTEMBRIE 1994.....	330
47. CAT, IULIE 2001.....	335
48. CAT, SEPTEMBRIE 2004.....	343
49. SAM, SEPTEMBRIE 2004.....	349
50. CAT, SEPTEMBRIE 2004.....	353

EPILOG

HAMPSTEAD, SEPTEMBRIE 2044.....	357
NOTA AUTOAREI.....	360

PROLOG

Hampstead Heath, 2004

Gâfâind puțin din cauza urcării, ea se îndreptă către bancă și se lăsa să cadă pe scândurile de lemn. Stătea cu genunchii strânși, cu spatele drept, cu mâinile împreunate. Numai degetele mari, cu mișcările lor neobosite unul în jurul celuilalt, îi trădau emoțiile. Își închise ochii, deconectându-se de la peisajul dealurilor acoperite cu tufăriș, al pădurilor de stejari seculari, al lacurilor pline cu apele întunecate ale Flotei.

A ajuns deja? Mergând pe una dintre cărări, trecând pe lângă oamenii care aleargă și cei care își plimbă câinii, pe lângă mamele care își împing cărucioarele. Dacă ar fi avut superputeri, oare ar fi putut să distingă sunetul pașilor săi pe suprafața plină de pietricele, mutându-le dintr-o parte în alta? Un meci de fotbal era în plină desfășurare pe unul dintre terenurile de la poalele dealului Parliament Hill, iar ea le putea auzi strigătele, dar și sunetul sirenelor în depărtare.

Își deschise ochii, speriată că l-ar putea rata cumva, și își trecu mâinile de-a lungul literelor gravate pe spatele rezemătoarei. Acum mult timp, Cat i-a citit cu voce tare inscripția; apoi, fiecare și-a compus propria versiune, ca niște vrăji, făcându-se unul pe celălalt să râdă. Însă ultima dată când s-au întâlnit pe bancă a fost și ultima dată când s-au văzut, iar de atunci cuvintele își pierduseră orice putere. În loc de asta, s-au

strâns cât mai apropiat cu putință, iar degetele lui îi încadrau fața, ștergându-i lacrimile în liniște, atingându-i ușor obrajii cu degetele sărate. În urmă cu zece ani.

Își așează mâna pe lemn, aproape ca și cum s-ar aștepta să fi rezistat căldura corpului lui pe textura lemnului. Probabil că nenumărați oameni și-au găsit refugiu aici; poate că au mâncat un sandwich, au citit un ziar, mulțumiți că au găsit un loc atât de bun, singuri sau în compania cuiva, ținând un copil în poală sau mângâind un câine lângă genunchiul lor, privind valea.

Oare va veni? Frica îi taie răsufierea. Poate că a uitat. Poate că și-a găsit pe altcineva. Zări un bărbat care își făcu calea către ea. Pare de mărimea unei păpuși momentan; pe măsură ce se apropie, ea se străduiește să-i distingă detaliile. Chiar și de la această distanță și din acest unghi, este sigură că are înălțimea și constituția potrivite. Stai. Nu! Acest bărbat are părul cărunt. Însă are aproape cincizeci de ani, își amintește ea. Se apropie de-a lungul pajiștii. Oare este el? Se încruntă și se folosește de palmă pentru a-și proteja privirea. Apoi vede copilul plimbându-se în spatele lui și îl urmărește cum aleargă să prindă mâna bărbatului. Au un zmeu, un triunghi roșu de plastic cu o coadă fluturând în aer. Râd, acest străin și nepotul lui. Dezamăgirea îi intră ca un ghimpe în ochi.

Încercă să se calmeze, gândindu-se la jurnal, cum totul a fost scris pe hârtie; povestea lor, încă de la început. Prima oară când Cat și Sam au stat pe această bancă, nu s-au putut opri din vorbit, atât de multe aveau să-și spună unul celuilalt. A doua oară, ea era furioasă pe el. Foarte furioasă. A treia oară când s-au întâlnit aici, viața era o harababură, însă nu imposibilă, iar simpla bucurie că erau împreună eclipsa orice altceva.

— Acum o sută de ani, îi spuse el, s-ar fi plimbat vite pe aici, iar localnicii veneau să scoată nisipul și să adune lemne

pentru foc. Gândește-te, am fi putut fi un cuplu cu o căsuță afumată la care să ne întoarcem, stând aici, simțind soarele pe fețele noastre, mirosul noilor lacuri în aer. Eu, luându-te de mână, sărutându-te, părul tău, gura ta, fără să îmi pese cine ne-ar fi văzut.

Ea rămăsese tăcută, cu imaginea lor în haine rustice în minte, trăind o viață simplă, fără minciuni sau amăgiri, fără gânduri de trădare, doar simplul confort al companiei lor, cu vacile plimbându-se în jurul lor, legănându-se încet, dar sigur. Cat adora poezia lui Sam, felul în care ieșea la iveală în versurile pe care le scria, în propozițiile pe care le rostea. Cum totul devenea o poveste, un cântec. Cu ochi scânteietori, îi explicase cum Guy Fawkes și gașca lui plănuseră să vadă explozia de la clădirea Parlamentului din acest punct de observație; cum legenda spunea că Boudica era îngropată aici.

— Boudica! Tu inventezi lucrurile astea?

I-a arătat o carte ponosită din buzunarul de la haină. *Hampstead Heath: Ghidul călătorului.*

— Foarte mult sex, droguri și rock 'n' roll, îl tachină.

Chiar atunci a făcut un salt, iar Cat a alunecat din strânsoarea lui ca să alerge în jos pe deal, împiedicându-se de smocurile de iarbă, cu picioarele sărind în și din gropi pline cu noroi, cu brațele zbatându-se pentru echilibru, tânjind ca el să o prindă, anticipând prima izbitură o corpului lui pe al ei, vibrația atingerii coastei ei de șira spinării lui, o inimă în spatele celeilalte.

Umbra lui o atinse prima, prinzând-o în întunericul ei, făcând-o să își ridice privirea. El respiră cu greutate. Trebuie că a urcat în fugă pe panta abruptă, alergând ca un tânăr bărbat ca să o găsească.

Părul lui nu e cărunt. E des și negru, cu șuvițe mai deschise către tâmple. Își trecu o mână tremurândă printre firele ude,

dându-le pe spate. Se privesc fără să vorbească. Ea are atât de multe să îi spună, însă cuvintele i s-au blocat în gât. El nu își întoarce privirea, nici măcar nu clipește. Ea este fixată în centrul privirii lui. Străfulgerări de emoții apar de-a lungul trăsăturilor lui, una după cealaltă, ca un pachet de cărți de joc ce cade dintr-o palmă deschisă. Și, în ciuda tuturor lucrurilor, ultima care i se instalează pe buzele lungi, în jurul adânciturilor de pe frunte și înăuntrul ochilor lui negri, fusese speranța.

PARTEA ÎNTÂI

DRAGOSTEA
SE NAȘTE ÎN TIMP

. 1 .

Cat, martie 1983

Spre eterna dezamăgire a mamei, toți bărbații pe care îi întâlnesc sunt morți. Însă asta se întâmplă atunci când lucrezi la o casă funerară. Chiar și bărbații pe care îi zăresc în zilele libere plimbându-se pe faleză în pantalonii lor evazați și cămășile desfăcute la gât, rânjind către fete și mâncând pumni întregi de caramele sărate, abia dacă mi se par vii. Firește, dacă e să fim cinstiți, sunt turiști care se află aici doar pentru jocurile de noroc și distracția de la sala de jocuri. Au venit în Atlantic City pentru a scăpa de realitate.

Însă nu sunt niciodată turiști prin zonă atunci când mă trezesc și mă îndrept către plajă. Nu e doar din cauza orei matinale, când cerul este roz de la lumina răsăritului, ci cartierul nostru este considerat în afara limitelor. Recomandarea generală este să nu te îndepărtezi cu mai mult de o stradă de la plajă.

— Doamne Dumnezeu, își spuneau bătrânicile în pantaloni în carouri una altea, ai grijă să nu te îndepărtezi prea mult.

Însă odată am traversat bulevardul larg Atlantic Avenue, lăsând în urmă casele din șindrila și terenurile goale, și mă regăsesc în zona pe care oamenii o denumesc Atlantic City: cazinouri mari și hoteluri înalte, ușieri în uniforme care cască

pe bucățile lor de covor roșu. Deja simt mirosul aromei sărate a oceanului, iar curând mă aflu chiar pe faleza cea lungă, cu marea murmurând alături de mine. Soarele blând de primăvară nu înlătură frigul din aer, așa că nimeni altcineva nu este suficient de neghiob încât să se gândească să înoate. Pe măsură ce trec pe lângă magazine cu semnul „Închis” pe uși, cu plăcile de surf legate cu lanțuri agitate de briză, mai rămânem doar eu și îngrijitorii de noapte, și câteva pisici fără stăpân.

Bănci verzi din lemn sunt așezate de-a lungul paravanului, îndreptate spre ocean. În fiecare dimineață, mă opresc lângă exact aceeași bancă, odihnindu-mi mâna pe spatele ei arcuit, atingând plăcuța din bronz. Și jos pe linia țărmului, marea așteaptă; sunetul reconfortant al valurilor, întinderea infinită de albastru pe albastru. Îmi țin respirația, pentru că sper să apară înotătoare, respirând adânc atunci când le observ: trei delfini intrând și ieșind din valuri. Știu că nu mă voi putea apropia, însă bucuria de a-i vedea mă propulsează în jos, pe trepte, și în nisip. La marginea valurilor, mă dezbrac în costumul de baie pe care îl port sub blugi și hanorac, iar înainte să analizez care e nivelul frigului mușcător, plonjez direct înainte.

Nu există nimic altceva în afară de apă gri-albăstruie și frig crunt. Înot repede, iar brațele mele își sapă calea prin valurile joase, menținând țărmul la vedere, numărând cabinele goale de salvamari pentru a ști când trebuie să mă întorc și să înot înapoi. Până când ies și mă usuc cu prosopul și îmi trag hainele peste pielea acoperită de sare, mulțimile de dimineață încep să se adune. Aud atât de familiarele zgomote ascuțite și zăngănitul de la sala de jocuri care se deschide, copertinele întinse peste fațadele magazinelor, rafturile de cărți poștale și suveniruri inedite aduse pe roți pe podelele din lemn.

Când mă îndrept spre casă, o aromă de cafea adie de la Beach Shack, amintindu-mi că îmi este foame. În fața mea, un bărbat înalt își așează carcasa chitarei și un rucsac imens pe

pământ, apoi își roti umerii și scoase o hartă din buzunarul de la blugi. Pare că ar avea douăzeci și ceva de ani și îmi place fața lui. Are niște buze lungi care par făcute pentru a zâmbi. Își întoarse capul ca să examineze harta, iar părul negru vâlvoi îi pică pe ochi. Încetinesc pașii, gândindu-mă că îi pot oferi indicații, însă un cuplu s-a oprit deja. Îi întinseră o cameră, făcând gesturi cu mâinile. Când trec, îi aud vocea răspunzând politicos. E englez. Vocea lui sună exact cum îmi imaginez că ar suna acei eroi clasici din romanele mele preferate.

Imediat apărui această scenă în mintea mea, un fel de combinație între „*Mândrie și prejudecată*” și „*Rebecca*”, domnul Darcy amestecat cu domnul de Winter; un bărbat cu maniere admirabile și o casă impunătoare. Un bărbat cu o gură largă și un zâmbet nonșalant. În mintea mea, îl văd îndepărtându-se cu determinare pe pajiștea verde dintr-o provincie englezească pentru a repara o nedreptate, pentru a câștiga inima femeii pe care o iubește.

Mă întreb ce ar spune bărbatul înalt cu chitară dacă ar ști că auzul unui fragment din accentul lui englezesc mi-a declanșat o fantezie în cinci secunde. Însă asta este grozav la imaginație, libertatea de a cutreiera prin propria ta minte. Fără ea, probabil că aș fi fost declarată nebună până acum.

Tata stă prăbușit pe scaunul lui de pe prispă și îmi e clar că nu a dormit. A jucat blackjack sau poker la unul dintre cazinouri. Îmi aruncă o privire cu ochii roșii și răvășiți. Îl iau de mână.

— Haide, tata. Trebuie să mănânci ceva. Nu poți întârzia din nou la serviciu.

— Eram pe val, Kit-Cat, spuse el cu un glas răgușit. Era seara mea norocoasă...

— ...și apoi n-a mai fost, completez eu.

— Da.

Își trecu o mână prin părul rar, apoi scoase un pachet mototolit de țigări din buzunar și încercă să aprindă una cu degetele tremurânde, cu flacăra pâlپând. Mă aplec lângă el și îi țin bricheta dreaptă. Miroase a transpirație uscată și a nicotină. Trase adânc din țigară.

Am un semn mic din naștere pe frunte, în formă de stea; dacă îți mijești ochii și te folosești de imaginație. *Steaua mea norocoasă*, îi place tatei să spună. Nu îl întreb cât de mult a pierdut. Nu ar recunoaște adevărul, oricum. Nu e nevoie să mă panichez, îmi spun. Salariul meu va acoperi chiria. Mai bine, pentru că în casa noastră nu a mai rămas nimic de valoare care să poată fi vândut sau amanetat. Pianul mamei a dispărut acum câteva luni. Ea spune că e mai ușor acum, e mai bine fără grija că-l va pierde. Însă uneori o surprind cum își trece degetele de-a lungul mesei din bucătărie, cu notele muzicale răsunându-i în minte.

După un duș rapid, mă îmbrac pentru muncă în uniformă, o cămașă neagră și pantaloni. Mama se agită în bucătărie, cu un șorț alb peste rochia ei înflorată din bumbac și cu o panglică albastră în păr, ca o fată tânără. Gătește mămăligă cu ouă pentru tata. Cafeaua fierbe într-un ibric pe aragaz. Îmi torn o cană. Ea aruncă o privire întristată spre ghetetele mele cu vârful de metal. Am renunțat să-i mai spun că le port pentru protecție. Este obligatoriu. Tânjește să mă vadă în pantofi eleganți, cu vârful ascuțit și cu tocuri delicate. Iau o gură din lichidul fierbinte.

— E mai rău, nu-i așa? Mi-am ridicat privirea către tavan. De deasupra capetelor noastre, pașii grei ai tatei scârțâie pe podea.

Se întoarce, scoate un sâsâit:

— Crezi că eu nu știu?

— Dar, mamă...

— Nu are rost, Catrin. Nu are niciun rost să vorbim despre asta. Ne descurcăm, nu-i așa? Cuvintele ei se scurg în liniște. Preț de un moment, niciuna dintre noi nu spune nimic. I-a fost greu după ce micul Frank a murit. Își flutură degetele. Apoi ai fost atât de bolnavă... la un pas de moarte. L-a afectat. Și apoi au fost și facturile medicale. Încă de atunci, a fost dificil. Cred că asta este. Cred că de asta o face.

— Știu că nu vrea să ne facă rău...

Mama făcu o grimasă.

— Am una dintre migrenele mele. Își atinse tâmpilele cu vârful degetelor și le frecă în cercuri mici. Fă doar un lucru pentru mine, spune ea.

— Mamă?

Se apropie, iar eu mă gândesc că mă va ruga să îi masez tălpile sau să îi aduc o compresă umedă ca să-și răcească fruntea.

— Nu te grăbi când vine vorba să-ți găsești un soț, adaugă ea. Nu cum am făcut eu. Îmi prinse încheietura și mă strânse cu putere. Nu am realizat că avea atâta putere. Să faci alegerea potrivită. Folosește-ți capul, nu inima. Vreau să ai o viață bună. Vreau să fii asigurată. Îmi dă drumul. În siguranță.

— În siguranță? repet eu. Mamă, nu mă voi baza pe un bărbat pentru asta. Mă încrunt, în timp ce îmi frec încheietura. Regreți... că te-ai măritat cu tati?

Mă privește cu un aer de milă.

— Regretul nu are niciun rost, Catrin. Cel mai bine este să iei decizia care să te scutească de tristețe.

— Dar... l-ai iubit, înainte?

— Iubire? Scoase un sunet ascuțit cu limba, nerăbdătoare. Iubirea nu e reală, Catrin. Nu iubirea romantică. Se întoarse cu spatele la mine, preocupându-se cu punerea vaselor la locul lor.

Am petrecut atât de mult timp dorindu-mi ca micul Frank să nu fi murit, imaginându-mi cum ar fi crescut, încât dorința l-a făcut real; destul de real încât să îl pot evoca după cum voiam. Un frate mai mare, lungan, care să îmi dea îmbrățișări de urs și care să îmi dea sfaturi și să mă tachineze din plin. Are vocea groasă și vorbește rar, cu o tentă de sud; nu în stil country, însă în felul acela fermecător și leneș de a prelungi vocalele, la fel ca mama.

„Mama nu îl mai iubește pe tata”, i-aș spune. „Crezi că tata știe asta?”

Îmi imaginez cum Frank strânge din ochi cu un aer iritat. „Ce e de iubit la un om care minte? Tata nu are nicio idee. Nu l-ai urmărit?” îmi șoptește în ureche. „Ascultă, nu poți repara relația dintre mama și tata. Trebuie să te repari pe tine, Cat. Trebuie să începi să trăiești.”

Bănuiesc că Frank nu e de acord cu serviciul meu. Ceea ce e ironic, dacă stai și te gândești. La fel ca mama, își face probabil griji că nu implică cine știe ce viață socială. Eu sunt prima care recunoaște că majoritatea oamenilor pe care îi cunosc nu sunt chiar povestitori. Cadavrele tind să păstreze liniștea.

Ajung la Greenacres la timp, tropăind pe treptele de la intrarea din față, pe lângă semnul pe care scrie: *Casă funerară. Înf. 1927*. Deschizând ușa, intru în liniștea respectuoasă a antreului, unde crinii stau drepti într-o vază deschisă la culoare.

La finalul fiecărei zile lucrătoare, am un praf mătăsoș pe piele, o tentă gri de ceva care arată a funingine. Cenușa umană ajunge peste tot, zburând liberă imediat ce ușa crematoriului este deschisă, plutind pe un val de căldură.

— O, Catrin, a spus mama când i-am zis prima oară despre această slujbă. Cum îți vei găsi un soț dacă lucrezi în locul ăla? A ridicat din umeri. Să nu spui nimănui că lucrezi acolo.

— Nu e păcat să spun un neadevăr? am tachinat-o.

— Ei bine, asta e diferit. Mi-a aruncat o privire tristă, rece. Un domn ar crede că e bizar. Și-a tras obrazii. Oricine ar crede că este bizar.

Se poate împotrivi atât cât vrea serviciului meu. În realitate, este cea mai bine plătită opțiune pentru cineva ca mine, cu o educație de liceu și fără nicio calificare. Nu mă înțelegi greșit, voiam să merg la facultate și să studiez literatura engleză și americană.

— Sunt destule cărți în bibliotecă, a fost aportul de mare folos al tatei în legătură cu asta.

Mama are dreptate, firește. Nu voi cunoaște niciodată un bărbat la un salon de pompe funebre. Însă educația ei din sud a făcut-o să creadă că o femeie nu este completă, sau măcar aptă, fără un bărbat lângă ea, care să îi protejeze virtutea și să îi plătească facturile. Doar că eu nu am fost crescută în sudul îndepărtat. Eu am fost crescută pe drumuri, descercându-mă singură la fiecare școală nouă, fără să ne stabilim vreodată într-un loc nou suficient de mult timp pentru a-mi face prieteni adevărați sau pentru a-mi termina studiile. Mai mult decât să am un soț, mi-ar plăcea să am un talent. La Greenacres, de obicei sunt ultima persoană din lume care ar atinge o altă persoană; e ca și cum spiritul lor îmi bântuie degetele. Trebuie să găsesc o modalitate de a le elibera prin scris. După muncă, merg acasă și mâzgălesc idei de povești, readucând sufletele pierdute înapoi la viață ca personaje nou-nouțe. Poate că asta este – poate că ăsta este talentul meu. Aș vrea să cred asta.